

ЦЕНА НА ВЪСТНИКА:

за България годиш. . . 6 л.
за 6 месеца 3 л.

За странство год. . . 8 л.
За 6 месеца 4 л.

Венчко, що се отнася до
въстника, се адресира:
до редакцията на в-къ
„Свѣткавица“ — гр. Варна.

СВѢТКАВИЦА

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВЪСТНИКЪ

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО ВСЪКА НЕДѢЛЯ.

Редакторъ-Стопанинъ: СЛ. ХРИСТОВЪ.

За обявления се плаща:
80 ст. на първа страница
и 50 ст. на четвърта стра-
ница за гармоненъ редъ.

За обявления на съдеб-
ните пристави се плаща
по 0'4 ст. на дума.

Неизплатенъ писма не се
приемаатъ.
Ръкописи не се връщатъ.

Д-РЪ В. АСТАРДЖИЕВЪ

специалистъ по Кожните и Венерически
болести.

Приема болни ежедневно отъ 6—9 ч. слѣдъ обѣдъ:
дами отъ 1—3 ч. слѣдъ обѣдъ.

Ул. „Дунавъ“, № 6 — Варна.

Стоянъ Е. Русевъ

и
Георги Желѣзковъ

адвокати.

Приематъ да водятъ дѣла прѣдъ всички сѣдилища въ царството.

Писалище подъ I Варненски Мир. Сѣдия, близо до окр. сѣдъ.

Драганъ Цанковъ.

Като грѣмъ се разнесе скръбната
вѣстъ за кончината на Драгана Цан-
кова послѣдвала вчера въ 11 ч. и 5
минути въ столицата. Мистичниятъ ста-
рецъ, великиятъ синъ на България,
вече се прѣсели въ вѣчността.

Драганъ Цанковъ е единъ отъ по-
слѣдните могикани на величавата бор-
ба за българското възраждане. Не-
говото име, окръжено още приживѣ
съ ореола, що сияе само около име-
ната на героитъ на народитъ, е си-
нонимъ на цѣла една епоха, пълна
съ сублимни борби и съ олѣсъка на
една неуувѣдаема слава.

Едва ли има у насъ много фигури,
тѣй популярни, както могѣщата фи-
гура на покойния титанъ. Едва ли
има у насъ колиба, въ която, съ лю-
бовъ и благоговѣние, да не се шепна
името на човѣка, що тѣй бѣше се
срастналъ съ народа си, името на
„дѣда Цанкова.“

Защото, цѣлиятъ животъ на Дра-
гана Цанкова не бѣше нищо друго,
освѣтъ безкористното, неуморимото и
беззавѣтното служене на този народъ.
Умъ свѣтълъ и дълбокъ, характеръ
члчиченъ, съ цинциановски нюанси,
темпераментъ борчески, знаменитиятъ
покойникъ съчетавахе всичкитъ усло-
вия и качества, които създаватъ во-
дителятъ на маситъ и ковачитъ на
народнитъ сѣдбини.

Съ младенческия жаръ, който го
отличавахе до послѣднитъ минути на
живота му, Драганъ Цанковъ, още
въ началото на 50-титъ години, се
хвърли въ борбата, на която го зо-
въше робе ата участъ на рода му, и
въ която той до край запази мѣсто
въ единъ отъ първитъ редове. Въ да-

лечната оная епоха, която прѣлше-
ствува Кримската война, и въ която
българскиятъ народъ, заспалъ татар-
гически сънъ, бѣ на пътъ да изчезне
отъ етнографическата карта на Евро-
па, човѣктъ, чиято загуба днесъ
оплакваме, съ мощта на своето не-
ро и пламъка на своето слово, под-
крѣпи усилията, за които съврѣмен-
ното поколение нѣма дори най-сла-
бото прѣдставление, и които, отъ без-
формената и безименна маса, що тѣ-
нѣше въ робство и безчестие, създа-
доха една етническа единица, отъ ко-
ято, по-късно, се разви единъ мощенъ
културенъ и политически факторъ на
Балканитъ. Статиятъ на Драганъ Цан-
кова, помѣстени, по онова врѣме, въ
„Българскитъ книжици“, за които той
бѣше единъ отъ уредниците, сж ис-
тински chefes oeuvre — и, които
свѣдочатъ за единъ забѣлжителенъ
писателски талантъ.

Чудото бѣ извършено — мъртве-
цѣтъ възкрѣсна. Повече се блѣжи-
тата черковна борба, борба, която
цѣлѣше себепредѣлѣнието и обосо-
блението на българския елементъ въ
турската империя. Съ свойственния си
провидателенъ умъ и тънка полити-
ческа похватностъ, съ цѣлъ да от-
страни формалнитъ прѣчки, що спѣ-
ваха процеса на еманципирането на
нашия народъ отъ фенерското иго,
Др. Цанковъ създаде така наречена-
та Уния. Използувайки твърдъ хитро-
рѣшающето влияние, което Наполе-
онъ III, слѣдъ побѣдоносната за Фран-
ция и нейнитъ съюзници Кримска вой-
на, упражняваше върхъ Турция, и
амбицирайки, по такъвъ начинъ, пра-
вославната Русия, и извикайки ней-
ното вмѣшательство въ грѣцко-българ-
ския споръ, той осигури триумфа на
нашата черковна борба.

Тукъ, съ своя печатенъ органъ
„България“ който той списваше на
български и френски Др. Цанковъ
допринесе особено много за ускоре-
ването развязката на тая борба. Като
редакторъ на „България“, която ще
остане единъ паметникъ въ история-

та на нашата журналистика, Цан-
ковъ се прояви като единъ необик-
новенъ ловкъ и вѣщъ вѣстникарь.
Характерно е полемиката, водена меж-
ду нашия покойникъ и Г. С. Раков-
ски който, не можейки да влѣе въ
интимнитъ побуждения на Цанкова,
го наричаше „папишашинъ“, „отстъп-
никъ“ и „везувитъ.“

Благоприятнитъ резултати п олуче-
ни, гой напуца своята „папишашка“
политика, и се прѣдава на учителска
дѣятелностъ, на която той винаги е
гледалъ като на едно отъ най-сигур-
нитъ срѣдства за полготвянето на
масата за оная борба, която щеше да до-
веде до обждването на крайния идеалъ,
политическата свобода. Като главенъ
учител Русе, прѣвъ 1865—70 год.,
той бѣ възпитателтъ и духовниятъ
баща на оная бо-ка мѣстна интели-
генция, отъ която по-късно, излѣзоха
нѣколкомина отъ нашитъ най-добри апо-
столи-революционери.

Драганъ Цанковъ безпогрѣбно бѣ-
ше схваналъ, че черковното ни осво-
бождение не е освѣтъ единъ етапъ
къмъ нашето политическо освобож-
дение. И когато легалната борба за
духовни правдини се смѣни съ друга,
гдѣто заговориха пушкитъ и ножо-
ветъ на гордо дигналия глава робъ,
Цанковъ отново се яви въ поста си.
Послѣдъ революцията и катастро-
фата отъ 76 година. Др. Цанковъ,
съзнавайки, че безъ ефикасно съдѣй-
ствие отъ нѣтъ, прѣдприетата борба не
ще оправдае своитъ жертви, прѣд-
прие, заедно съ своя сподвижникъ Г. М.
Балабанова, да обходи европейскитъ
дворове, за да ходатайствува за една
интервенция въ Турция въ полза на
българската кауза. И едва ли ще бж-
де твърдъ смѣло, ако кажемъ, че,
освободителната война, тѣй блѣскаво
увѣнчана, бѣ, въ висока степенъ, пре-
минатъ резултатъ на това ходатѣйство,
въ което на покойника се падна прѣ-
обладающата роля.

България освободена, Др. Цанковъ
веднага бѣ поставенъ отъ събитията
и отъ изключителността на личнитъ
си качества и чело на либералната
партия, чиято основателъ и орга-
низаторъ се явява той. Въ това си
качество, той изработи принципитъ,
които легнаха въ основитъ на „вѣ-
рую“ — то на основаната отъ него
партия, и които и днесъ изповѣда
здравомислящата частъ на нашето
общество: честно вътрѣшно управле-
ние, неразривни братски отношения
съ освободителския народъ, и, заедно
съ това, самостоятелна национална
политика („не ви щемъ ни меда, ни
жлото“).

Нѣколко пжти министър-прѣдседа-
тель, мжченикъ на цѣлномощниския
режикъ, жертва на стамболовския,
отличенъ вѣстникарь и писателъ (още
прѣводѣтъ му, направенъ въ турско
врѣме, отъ френски, на „Монтъ Тъм-
ница“, отъ Силвио Пелико, е нѣщо
образцово въ нашата художествена
литература), рѣдѣтъ познаватъ на
българския езикъ, любимъ на масата
агитаторъ, прѣдседателъ на камарата,
безцѣпенъ свѣтникъ на парията,
чи-то шефство, слѣдъ дълголѣтното
му достойно заемане, той отстъпи
Г-ну Д-ръ Даневу. — тая, и редица

други, сж качесгвата, които този знаме-
нитъ българинъ отнесе въ гроба Ний.
обаче, не ще ги изброимъ, както не
ще изброимъ и заслугитъ му къмъ
отечеството. За тѣхъ, въ едни блѣгли
вѣстникарски блѣжки, твърдъ малко
е това, което може да се каже. За
тѣхъ, не ний, а историята ще говори.
Днесъ, на това мѣсто, смислейки
за участѣта, сполетѣла човѣка, що
създаде партията, къмъ която имаме
гордостта да се числимъ, и ни за-
вѣща свѣтлитъ принципъ и тради-
ции, на които ще се стараемъ рев-
ностно да служимъ, като достойни не-
гови ученици, ний, съ истинска бол-
ка на сърцето, казваме: лека ти
прѣстъ, учителю!

Падение и Падание.

Най-сетнѣ, нашето прокобя-
вание се осмѣществи. Въ мина-
лия брой, на това сжщото мѣ-
сто, ний казахме, че близкото
падение на демократитъ е неми-
нуемо, че българското общество
ще се отърве отъ нахалнитъ
циници и демагози.

Така и стана. Днесъ демокра-
титъ сж мъртви хора, безжало-
стно изхвърлени на боклука. Ако
останеше на тѣхъ, за да задър-
жатъ и използватъ безкрайни-
тѣ облаги на властта, тѣ на
вѣчни врѣмена щѣха да спеку-
лиратъ съ въпроса за свикване
на В. Н. Събрание. Но не имъ
се удаде: черна котка мина тѣх-
ния пътъ, тѣ трѣбваше да из-
питатъ върховния позоръ и да
бждатъ изринати съ лопата. Бъл-
гария не познава по-нахални и
по-властолюбиви акробати, кои-
то бѣха изгубили всѣко понятие
за честъ и достоинство.

Сгрумолясванието на демокра-
титъ не ни изненада: то бѣ оче-
видно и наложително. Но това
не е важно: Промѣната на пра-
вителствата въ страни съ пар-
ламентаренъ режимъ е обикно-
венно явление, тя е въ реда на
нѣщата. Като изиращаме по-
слѣдното си прѣзрение къмъ
сразенитъ си политически про-
тивници, ний сме длжжи за
единъ лишенъ пътъ да подчер-
таемъ тѣхното политическо и
нравствено падение. И това го
правимъ не съ удоволствие, а
съ дълбока печалъ на душата.
Ако демократитъ не бѣха мал-
чугани въ политиката, ако тѣ
искренно се въодушевяваха отъ
дѣйствителни народовластниче-
ски и философски идеи, Бълга-
рия не щѣше да прѣживява днеш-

нитъ тревожни моменти. Дошли на власт по младостта и благоволенieto на монарха, тѣ се забравиха още въ първия денъ и вратоломно се втурнаха въ пжта на лъжата и демагогията. Тѣ не схванаха, нито пъкъ оцѣниха великия исторически моментъ, който прѣкарваше страната прѣди три години. Въместо да подадатъ дружеска ръка на честнитѣ и благонадѣжни елементи въ страната и да поискатъ тѣхното лоялно и добросъвестно сътрудничество, тѣ се нагърбиха съ тежката мисия самостоятелно да управляватъ. Още въ първия денъ на властвуването си, тѣ сами подписаха своята смъртна присяга, тѣ подготвиха обилната почва за бѣдѣщи сътрясения въ страната. Но не е само този единствения имъ грѣхъ; тѣхното тригодишно управление прѣдставлява една нескончаема верига отъ произволи и непростителни политически прегрѣшения. Освѣтъ че не искушиха нито единъ отъ тържественно поетитѣ си ангажменти, но тѣ туриха въ сила и дѣйствиe най-грознитѣ и скандални похвати. И въ изборната си борба, и въ управлението си, и въ всичкитѣ си дѣла, — демократитѣ се прѣдставиха въ печалния образъ на неуравновѣсени хора, готови всичко да жертвуватъ за облагитѣ на властѣта. Тѣ се показаха достойни ученици на оня покойникъ, който се слави като родоначалникъ на лъжата, измамата, демагогията и грубото насилие. Но демократитѣ извършиха още по-грозно прѣстѣпление, за което народа никога нѣма да имъ прости. Прѣзъ фаворизации, продиктувани отъ груби партийни интереси, тѣ корумпираха на дължъ и на ширъ всички държавни институции. Всички подлещи и ничтожни влечуги, въ интереса на „демократията“, достигнаха до най-високото стѣпало. По този начинъ създаде се една отровна и задушлива атмосфера, която ни наумява режима на „отечество-спасителитѣ.“ Демократитѣ затвърдиха

злотворния политически развратъ; тѣ расколѣбаха у народа вѣрата въ неговитѣ собствени сили и творчески национална мисль! Това бѣ най-гнусавия атенатъ противъ създадената и засилвающа се българска демократия, която нѣма нищо общо съ отивателния каравелизмъ, продуктъ на българското национално безколие!

Слѣдъ политическото и нравствено падение на демократитѣ, политическо послѣдствие отъ това бѣ тѣхното падение отъ властѣта. Българския народъ съ радостъ посрѣща този тържественъ актъ, съ надѣжда, че ще настѣпятъ по блаженни врѣмена за политически и социаленъ напредѣкъ!

Изъ одисеята на Марко Симеоновъ.

Отъ испадналото въ несъстоятелностъ дво „Звѣзда“ сж ограбени повече отъ 600,000 лв. Фалита на това дружество умишлено е билъ подготвенъ и прѣдизканъ отъ прославения Варненски демократи — членовъ на управителния съвѣтъ: М. Симеоновъ, който даваше обѣди на демократическитѣ министри; Минко Юрдановъ, помощникъ кметъ на варненската община; Кочо Андрѣевъ. Варненски общински съвѣтникъ и Петръ Пейчевъ, Къртобунарски народенъ прѣдставител, членъ на правителствено болшинство. Тѣзи сж демократически герои, които потопиха въ печаль и нещастие многобройни бѣди и семейства. Тѣ иматъ и други съучастници, тоже извѣстни на обществото, съ които съдебната властъ трѣбва да се справи.

Както е извѣстно, мошенника М. Симеоновъ забѣгна на 2 Декемврий м. г. Наскоро слѣдъ това той е отпразилъ слѣдѣщото писмо до К. Андрѣевъ:

Стамбулъ, Декември 1910 год.
Драгий Кочо,

Бай Минко значи директоръ! Неговото желание и това на оня пдиотъ Ив. Поповъ се пзвѣлни. Добъръ шансъ на бай Минка и на добъръ му часъ. Съжелявамъ много че се видяхъ принуденъ да се отдалеча отъ Варна, — макаръ и за 2—3 недѣли, но послѣднитѣ събития, а главно умишлено разпространенитѣ слухове отъ Ив. Поповъ (макаръ че той съ това вади самъ на себе си очитѣ и си изкопава гроба!) ми повлияха много върху

здравето и нервитѣ и за да избѣгна нѣкои смъртенъ ударъ, рѣшихъ да се оттегля на спокойствие. Заминавамъ или за Сафта-гора или за островитѣ, Галиба адалара гндежентъ бирастъ ке-дѣме гелемъ, че напослѣтътъ бѣхъ станалъ по нервозенъ и отъ Хр. Николова! Ще се завърна за коледъ и съмъ много мераклия да видя новия управителенъ съвѣтъ кой ще бѣде и какъ управлява Бай Минко?!

Селямъ бютионъ достлара...

Поздравъ и до виждане

Твой Уста Марко.

Ний се отказваме да направимъ каквито и да било коментарии върху това писмо. Щомъ фамозния „Уста Марко“ пристигне въ Варна, ний се надѣваме, че той ще си отвори уста и ще разкрие всички мошенничества на своитѣ достойни сподвижници.

Ще се повърнемъ.

Марко иде!!

(Хумореска)

Той, затъ трѣбваше да дойде Казватъ, че носѣтъ съ себе си 160,000 лв. Това трѣбва да радва само кредиторитѣ на „Звѣзда.“ Шансътъ да получатъ по-голямъ процентъ отъ креанситѣ си се увеличава. (Опасяватъ се нѣкои да не би Марко въ Царибродъ или же Русе да стане невидимъ за българскитѣ полиция. — Сакънъ, таквазъ мисль да не имъ минава; само това не може да бѣде! Отъ затвора да излезне — това е друга работа; за това и насъ шупе хващатъ.

Добъръ е варненската полиция да послуша нашия съвѣтъ, за какъ трѣбва да посрѣщне Марка, а именно да нареди неговото пристигане да стане незабѣлвано, защото интъ има опасностъ отъ нежелателни случки, които ще прѣдизвикатъ намѣсата на слѣдователя и прокурора. Ще се намѣрятъ хора съ прѣчернели очи и туку вижъ, че халосали Марка съ нѣкои крупумъ или друго оръжие. Язкъ за човѣка, язкъ и за слѣдствениго, което отъ Марка ще научи, сигурно, много интересни и задушливи работи изъ варненскитѣ кредитни и банкови порѣдки.

Но ще се намѣрятъ кредитори и акционери да ни кажатъ — колко мичини мене, че Марко дошълъ, на ли ми отидоха паричитѣ. По добъръ да не бѣха го хващали — и тѣ забравили бѣхме — сега на ново ни се подигнаха дертоветѣ.

И за васъ има утѣха, нещастни жертви на мошенически дѣяния! Щастнието ви се усмихва. Не плачете, паритѣ ви не сж загубени. Но ний се чудите? Азъ ще ви кажа, че вашитѣ капитали, дори съ лихвитѣ сж

гарантирани. Марко е хуманенъ — не на праздно нареченъ (отъ кого ли?) професоръ. Той не забравя съвѣдѣль. Той ще уреди всичко, ще удовлетвори всички. Подобно на Христа, той ще купи грѣховетѣ на всички грѣшници. Той ще искъ да бѣде депутатъ въ близкото Велико Народно Собрание, за това и се връща въ милото си отечество — то го вика за а му бѣде полезенъ (Казватъ че Марка хванали въ Хамбургъ Германски детективи — клевети!) Ето траги читатели, начина по който Марко иска да стане изкупителъ на грѣховетѣ на всички банки и „банкующитѣ“ високоликхвени кредитни учреждения. Саморѣчното му писмо до неговъ близкъ приятель ще ни освѣтли най-добъръ.

Драги ми колеги,

Подобно на много велики хора и азъ пожелахъ да пжтувамъ инкогнито. Прости ме, че поне на тебе не се обадохъ, защото не те смѣтахъ за свой таенъ сек етаръ — интъ бихъ те обидѣлъ. Пълната сж златолѣтно врѣме равна Добруджа ми се видя доста монотонна сега, обвита въ бѣлата плащеница на зимата. Туй ромънска граница, ромънска Добруджа — остави ги! На пжтъ бѣхъ за Цариграда, въ разкошния салонъ на параклада „Bag in Call.“ Всички ме смѣтаха за англичанинъ, види се, като ме гледаха съ обрѣснати мустаци. Не се чувствавамъ силенъ да ти опиша хубоститѣ на Босфора. А изгледа на историческия халифски градъ отъ върха на Янгънъ кулеси е чаровенъ. На пжтъ за много възвѣтата Елада прѣкарахъ чудесно. Мръморното море бѣше спокойно, тихо. Минахме и Дарданелитѣ безъ да се спланимъ отъ гърлата на топоветѣ, поставени на двата му брѣга — нали знаехме че нѣма да грѣмнатъ! Пристигнахъ въ Цирея. Е, артакъ туку си поотдохнахъ: Казахъ си, а джеба, какво ли става въ Варна безъ мене? Ходихъ и въ Атина, посѣтихъ нѣкъ парламента, бѣлѣжитѣ старини. Домѣния ми за жената и една прѣбрасна — сутринъ отпжтувахъ за Триестъ. Отъ тамъ прѣзъ Виена Прага за Дрезденъ. Е, туй е градъ, братко! Хемъ си прижена си, хемъ си въ хубавъ и чистъ градъ. Бѣхъ и въ операта давахъ Вагнеровата „Goettedämmerung.“ — Ама гдѣ ще го разберешъ тѣ! Философска музика е! Домѣния ми и въ Дрезденъ, на си рекохъ — я да прѣскоча до Хамбургъ да видя шурита. На пжтъ се отбихъ за 5—6 часа въ Берлинъ. Въ едно кафене ми попадна български вѣтникъ и прочетѣхъ, че ще ставатъ скоро избори за Велико Нар. Собрание. Просвѣгна ми. За Обикновеното Нар. Собрание не можахъ да бѣда избранъ въ Провидийско (пусти дружинкаджии), баримъ сега ще се избератъ два пжти пове-

Chr. M. Wieland

Процеса за магарешката сѣнка.

(Причини на процеса и facti species).

Спорътъ се създаде (както всички велики свѣтови събития) отъ съвѣмъ дребна причина. Нѣкой си жбаръ, родомъ изъ Мегара, на име Струтионъ, отъ дълги години се бѣше заселилъ въ Абдера. Може би защото той бѣше единствения специалистъ по жбѣлѣкарство въ цѣлата околностъ, неговата клиентела се простираше доста надалечъ. Той посѣщаваше всички пазари и панаири въ околността и, наредъ съ лѣкуване на жбѣл, той цѣреше и за уруки пдр. и то съ доста добъръ успѣхъ. Съжътникъ му биваше винаги добъръ охранената му жбѣлѣница, която, освѣтъ неговата кж-сѣдебела персона, носеше една голѣма торба пълна съ лѣкарства и съестни продукти.

Случи се, че когато той трѣбваше да посѣти панаира въ Герания, магаричата, денъ по рано, бѣ родила малко и не можеше да придъужи стопанина си. Струтионъ нае до мѣстото, където мислеше да прѣнощува, едно друго магаре, а стопанинътъ му го придружаваше пѣше, за да се грижи за животното и за да го върне обратно. Пжти водеше прѣзъ една голѣма равнина. Бѣше лѣто и горѣщията петъринка. Жбаря напразно се оглеждаше за нѣкой сѣнка, къдетъ би се подложилъ и би се разхладилъ и подишалъ прѣсенъ въздухъ. Най-сетѣ, когато не можеше вече да изтърпи горѣщията, той спрѣ и се подслони подъ сѣнката на магарето.

„Е, господине, какво правите тамъ,

каково значи това?“ запита магаричаря.

Ще постоя малко на сѣнка,“ отвѣри Струтионъ. „защото слѣдѣното немилостиво ми опече главата.“

„Не, добрий Господине,“ каза другия, „така не се пазарихме! Азъ ви заехъ магарето, но никаква дума не стана за сѣнката му.“

„Ти се шегуващъ, приятелю,“ забѣлѣжи сж смѣхъ жбаря; „сѣнката отива съ магарето, това се разбира отъ само себе си.“

„Ай Боже, това съвѣмъ не се разбира,“ викна разсърдено магаричаря; „друго е магарето, друго е на магарето сѣнката. Вий наехте магарето отъ мене за токова и токова. Ако желаете да наемете и сѣнката му, трѣбвашъ за ми кажете. Съ една рѣчь, станете и продължете пжти си или пъкъ ми заплатете за сѣнката на магарето!“

„Какво,“ пзвика Струтионъ, „азъ заплатихъ за магарето и сега трѣбва да плащамъ и за сѣнката му? Мага-

ри да бѣда ако направя това! Магарето сѣмъ наелъ за цѣлъ денъ и мога да стоя подъ сѣнката му когато пожелае и колкото искамъ.“

„Вий сериозно ли говорите,“ попита другия, съ всичката хладнокрѣвностъ на абдеритски магаричаръ.

Съвѣмъ сериозно, отговори Струтионъ

„Нека тогава да се върнемъ въ града и да се явимъ прѣдъ съда, тамъ ще видимъ кой отъ насъ има право. Ще ви покажа азъ какъ може да се използва сѣнката на моето магаре.“

Жбаря поиска да опита силата си върху лѣлото на магаричаря; той дори бѣ стисналъ юмрукитѣ си и дигалъ бѣ ръка, но като видя съ кого има работа, той постепенно спусна дигалата си ръка. Струтионъ оцѣ веднажъ опита съ добро да склони магаричаря, но той не се съгласяваше и настояваше да му бѣде платено за сѣнката на магарето. Жбаря, не помалко упоритъ, не искаше да плати нищо и не оставаше друго срѣдство,

че депутати, беки ще имамъ късметъ, пъкъ и жената ще зарадвамъ!

Когато си пияхъ кафето съ шурята и му откривахъ плана си да прѣскача до Америка и да се онитамъ въ нѣкои финансови спекули тамъ, подучихъ, чрѣзъ тукашното градоначалство съобщение отъ Варненското Окр. Демокр. бюро извѣстие. Викатъ ме да се завърна чакъ по скоро, защото рѣшили да ме кандидиратъ за Великото. Е, колега, можешъ да си прѣдставишъ приятната ми изненада! Депутатъ, пъкъ вижъ, я подпрѣд едана, а я прѣседателъ ме избораха... Прѣкъсвамъ, защото трѣбва да се стѣгамъ за пикъ. За по голѣмъ късметъ мисля да изскочамъ отъ хамбургската полиция двама стражари да ме придружаватъ до Варна (не че ще искамъ да упражня морално давление върху бъдещатъ си избиратели).

До щастливо виждане, колега.

Gruss und kuss

Марко.

Р. С. Птичното ми желание да отпатувамъ някогашното бѣше единствено да видя какъ биха втврели работитъ на „Звѣзда“ безъ мене; искахъ, тъй да се изразя, да видя дали би се намѣрилъ по достоинствъ да ме замѣни. Убедихъ се въ противното. Прости за нескромността, но ний юберменшитъ сме такива.

Сжщи.

До пикъ ще дадемъ на читателитъ си единъ проектъ, за какъ ще могатъ кредиторитъ на „Звѣзда“ да се удовлетворятъ напълно и какъ ще се започне второто царство на „Звѣзда“ — подмладено, опреснено. Тогава всички ще има да се червятъ прѣдъ величието на професора!

ПРѢДИ да застраховате живота си изучете новитъ, НАИЗНОСНИ и ЛИБЕРАЛНИ тарифи на старото Дружество „АНКРЪ.“ Капитали и фондове 196.000.000.

СВѢДѢНИЯ БЕЗПЛАТНО.

Прѣдставители въ Варна:

ЧИМШИРОВЪ & СРЕБРОВЪ.

Хроика

Единствения най-разпространенъ вѣстникъ въ Варна е „Свѣткавица.“ Вѣстникъ „Свѣткавица“ се чете отъ всички обществени слоеве. Ето защо рекламитъ, печатани въ „Свѣткавица“ постигатъ цѣльта си. Търговци, давайте рекламитъ си на в. „Свѣткавица.“

Съобщавамъ за знание на всички че публикуваните свѣдѣния въ притурката на в. „Свѣткавица“, както се вика и отъ едѣнъ страниченъ на сжщитъ, сж добити отъ чистенъ източникъ.

Отъ справката която направихъ въ мѣстното бюро на прогресивно-либералната партия до тая частъ ни се отговори, че нѣма никакви официални сто щения които да потвърдятъ съставяне на кабинета отъ г. Дръ Данава.

Редакторъ ступаниятъ:

Сл. Христовъ.

Годявка.

Нашия приятелъ г. въ Константинополъ Кръстевъ, адвокатъ въ гр. Русе, се е стодилъ за г-ца Любница Т. Пѣва. отъ София.

Празничаваме нашитъ искрени поздравления къмъ щастливата двойка.

Покана.

Умоляватъ се кредиторитъ на д-во „Звѣзда“ да присѣствуватъ на събраниято, което ще се състои въ залата на варненския окр. сждъ на 16 мартъ. 3 часа слѣдъ обѣдъ.

Ще се разискватъ важни въпроси за по-бързото ликвидиране на несостоятелността.

Синдикъ: Стоинъ Е. Русевъ.

Съюзяване на читалищата.

Нашитъ читалища и библиотеки се бързо развиватъ. Отъ 100 на прѣзъ 1870 год. слѣдъ единъ 40 годишенъ периодъ въ 110 год. тѣ достигатъ около 850, споредъ официални свѣдѣния, а въ сжщностъ сж, сигурно, около 1000. Идеята за тѣхното обединение, е подета не давна и е вече съвсѣмъ назрѣла. Изтеклото лѣто, по случай 50-годишния юбилей на най-старото читалище сливенското „Заря“, се конституира комитетъ, който зема инициативата и се нагърби съ осжществяването на читалищното съюзяване.

На 27.IX 1910 год. г. г. д-ръ Захариа Димитровъ — София, Ил. Стамболиевъ — Т. Пазарджикъ, Д. Пѣтановъ — Севлиево, Хр. Бѣловъ, Ст. Гидиковъ, Ал. Поповъ и Н. Камбуровъ — Сливенъ, първия началникъ на срѣдното и висшето образование, а вторитъ прѣдставители на читалищата, като взели прѣдъ видъ: множество наши читалища и културно просвѣтителни дружества, тѣхната важна роль въ миналото и настоящето, че тѣ, съединени въ организации, биха били мощенъ двигателъ на културата и просвѣтата, че идеята за съюзяване на читалищата е назрѣла и че най-умѣстно е инициативата за съюзяването да се земе отъ славянското читалище „Заря“, което има задъ себе си полувековна дѣйностъ — рѣшили:

а) да се конституиратъ въ комитетъ, който зема инициативата за осжществяването на всички граждански и селски читалища и културно просвѣтителни дружества въ страната;

б) да извършатъ всички необходими работи за популяризиране на идеята и свикване на общъ читалищенъ конгресъ, който по тѣхно мнѣние е желателно да се състои въ гр. Сливенъ въ салона на читалище „Заря“, прѣзъ великенската училищна ваканция въ 1911 г. За врѣмения дѣловодителъ, до к-гото да се отпрати кореспонденцията, опрѣдѣлятъ Ст. Гидиковъ.

Освѣнитъ позивитъ, комитетътъ е разпратилъ до всички читалища и въпросници съ отговори, които трѣбва да му се новърнатъ най-късно до 15 февруари.

(Изъ сп. „Свѣрѣмепна Мисль“)

Коалицитъ.

Подъ това заглавие в. „Денъ“ публикува една отлична уводна статия. Погледнато теоретически на въпроса, противъ прокараниятъ въ тази статия възгледъ принципиялни възрождения не може да се направятъ. Работата е тамъ, че ний живѣемъ въ България и познаваме тѣлитъ добри хора та си. Статията на „Денъ“ завършва съ слѣдното заключение:

„Най-доброто е да се слѣятъ сроднитъ партии, които не дѣлятъ никакви идейни различия, и, заплени, да управляватъ чрѣзъ хомогенни министерства. Но ако не сж узрѣли за такова дѣло, ако искатъ да държатъ всѣки своя черква, коалицията нмъ се налага като постѣдно срѣдство за почтено изпълнение на патриотическия дългъ.“

Внѣ отъ срѣдството на сливането или на коалицията тѣ ще газятъ изъ стария пикъ и ще продължаватъ омѣрзателната практика на треперяне за благоволенieto на властоупава и на мамене и влачене избирателитъ чрѣзъ облатитъ на властѣта.

Напразни сж усилията на „Денъ“, че кажемъ ние. По лесно е да се въдвори братство и съгласие между вѣлцитъ и ягнетата, отколкото между „сроднитъ партии.“ Редакторитъ на „Денъ“ не трѣбва да забравятъ и стиховетъ на Величина:

„Гарванъ съ гжлжбича

„Адъ ужасенъ съ рай

„Агнѣ съ лиснца

„Декември съ Май! и н. т.

Колкото е възможно тия противоположности да се примирятъ, толкова е възможно и сливането на „сроднитъ партии.“ Репертата за сливане на „сродни партии“ е вече отживяла вѣка си.

Народната мъдростъ казва твърдѣ право: „кой какъто е дробилъ, такава да сѣрба.“ Като е така, Прогресивно-либералната партия, която

не носи на гърба си никакви прѣгрѣшения, нѣма нужда да тѣси сътрудничеството на оиягнени хора. Ти може да бѣде горда и спокойна, че народа ще ѝ даде подкрѣпа и пълно довѣрие.

Едно важно дѣло.

По распоряждане на финансовото министерство, прѣди г-ри години, акцизнага властъ въ Вѣна бѣ конфискувала всички тютюни отъ Джаферъ Персиянъ, които се намѣриха въ тукашнитъ тютюнопродавци. На нашия съгражданинъ г. Мгардичъ Ховосаниянъ бѣ конфискувалъ отъ този тютюнъ за около 5,000 лв. Той заведе искъ противъ държавата и Варненскъ окр. сждъ я осжди да му заплати тази сума. Държавата остана недоволна отъ това рѣшение и отнесе въпроса прѣдъ Русенския Апелативенъ сждъ; този послѣдния, съ твърдѣ слабо мотивирано рѣшение, отхвърли искътъ на г. М. Ховосаниянъ. Тогава г. Ховосаниянъ подаде об тойна касационна жалба. На 22 февруарий т. г. Върховний Касацiоненъ сждъ разгледалъ тази жалба и, като констатира, че Апелативний сждъ е нарушилъ чл. 77 отъ закона за тютюна и чл. 62 отъ гражданското сждопроизводство, новърналъ е дѣлото за ново разглеждане.

Рѣшението на Върховний Касацiоненъ сждъ е твърдѣ справедливо и съобразно съ законитъ. Съ необходимата си постѣпка — като распорѣди да се конфискуватъ всички тютюни пеходици отъ Джаферъ Персиянъ — бившия финансовъ министръ Салабашевъ осети хазната съ около 300,000 лв.

Сждебенъ скандалъ

Въ слѣдуюция брой ще направимъ обстоятелствено изложение за единъ чудовищенъ скандалъ. Намъ на е жалко да излагаме на поругание служителитъ на правосждието, но какво да правимъ? Демократитъ като коруптира всичко въ страната, тѣ не оставиха незасегнати и сждилища а, къмъ които народа е питанъ пълна вѣра. За прокурори и сждни бидоха назначени ний подли креатури, единственитъ заслуги на които се състояха въ това, че тѣ прѣвърнаха сждилищата въ „демократически клубове.“ И тукашния окръженъ сждъ не можа да се отърве отъ тази зла напасть, нитѣ нарѣчена „демократически шалъ“ Въ Варненския окр. сждъ понаднаха безхарактерни личности, които сж забравили своето високо призвание. По разнитъ умислени фалити злосторницитъ се радватъ на пълна неприкосновеностъ, а къмъ политическитъ противници на усопшата демократия прокуроритъ твърдѣ некоректно постѣживатъ. Ний ще излѣземъ

освѣнитъ да се върнатъ въ града и да изложатъ работата прѣдъ градския сждия.

При градския Сждия Филипидесъ.

Градския сждия, Филипидесъ, който разглеждаше всички първостепенни дѣла, бѣше човѣкъ съ много добри качества: честенъ, порядъченъ и трудолюбивъ въ работата си, той изстущаше всѣки съ нетърпение постановяваше справедливи присѣди и се славеше като неподкупенъ. Освѣнитъ това, той бѣше любитель на музиката, общаше естественитъ науки и бѣше написалъ нѣколко пиеси, харесвани отъ всички.

Зжбара Стругионъ и магаритар Антракъ се явиха именно при този достоенъ сждия и съ голѣмъ шумъ прѣдставиха своитъ оплаквания. Той ги слушаше съ свойственото си търпение. Най сетитъ тѣ свършиха, може би уморени отъ много приказки. Този случай се видя на сждията доога сложенъ и силетенъ първо по рода си

отъ многото дѣла които му се случвали да разглежда. Кой отъ васъ е собствено пиещъ? — запита той.

„Азъ се тжжа противъ магаритаря,“ отговори Стругионъ, „защото той наруши контракта ни.“

„А азъ,“ каза другия, „противъ жжбаря затова, че той безвъзмездно е използвалъ нѣщо, което не е наелъ.“

„Тогава имаме двама ници, отговорилъ сждията, а какъ е отвѣтника? Чуденъ случай! Разкажете ми още веднажъ работата съ всички обстоятелства, но единъ подиръ другъ, защото човѣкъ нищо не би разбралъ, като викате и двамата наедно.“

Високоуважаеми сждио, казатъ жжбара, азъ наехъ магарето му за единъ денъ. Право е, че не се упомяна тогава за сѣнката на магарето. Но какъ се е видѣло, при такъвъ наемъ да се туря специална клауза за сѣнката? Нама за пръвъ пикъ се наемамъ магарета въ Абѣра?

„Господинътъ има право,“ каза сждията.

„Магарето и сѣнката му втврятъ наедно,“ продължи Стругионъ, „и защото този който е наелъ самото магаре да не може да се ползува и отъ сѣнката му?“

„Сѣнката е единъ accessorium, това е ясно,“ отвърна сждията.

„Строгий и справедливий сждио, викна магаритаря, азъ съмъ простъ човѣчецъ и не разбирамъ отъ вашитъ науки. Но моитъ четирѣ чувства ми казватъ, че азъ не съмъ длъженъ да оставямъ магарето си безъ нищо да стои на слънцето, за да се излѣжава другъ подъ сѣнката му. Азъ му захехъ магарето си и той ми прѣдлати половината отъ наема; това не отричамъ. Но друго е магарето, друго е неговата сѣнка.“

И този има права,“ бърбореше сждията

„Щомъ като се е ползувалъ отъ сѣнката, нѣма заплати половината отъ това, което ще заплати за наемъ на магарето; азъ не искамъ по-вече; моля Ви да ми зачистите правата.“

„Най-доброто, което ще направите,“ казалъ Филипидесъ, „е да се помири-те Ти, добрий човѣче, остави тази сѣнка — тя се подразбира въ наема, а ти, Стругионъ, дай му половина драхма по вече, тогава и двѣтъ страни ще бждатъ доволни.“

„Счупена пара не давамъ,“ викналъ жжбара, „азъ си искамъ правото!“

„А азъ,“ казалъ противника „държа на своето. Щомъ магарето е мое — и сѣнката му е моя, и азъ мога да разполагамъ съ нея като моя собственостъ, както си искамъ; тъй като господинътъ не иска и да знае, азъ искамъ сегъ двойно по-вече и желая да види дали сжществува правосждие въ Абѣра!“

Сждията бѣше твърдѣ много затрудненъ. „Какъ е магарето?“ попиталъ той ний-сетитъ, за да спечели малко врѣме

„Долу е на улицата, прѣдъ вратата.“

„Доведете го въ двора!“ каза Филипидесъ. (Слѣдва).

съ факти и данни, отъ които всѣки ще се отвори.

Несмѣйемостта като че ли понижи морала на блюстителитѣ на закона, а това ни навежда на твърдѣ печални размисления.

По Македонския въпросъ.

Единъ отъ редакторитѣ на в. „Камбана“, ималъ свѣждане съ бѣлѣжития френски историкъ Шарль Сейнобосъ. Почтения професоръ е направилъ слѣднитѣ изявления касателно македонския въпросъ:

Източниятъ въпросъ е обърканъ и сложенъ. Азъ не вѣрвамъ турцитѣ за способни да влезатъ въ пътя на западноевропейската цивилизация. Младотурскиятъ режимъ, ако и да промѣни незначително положението, е нежизнеспособенъ (inviable). Той се опира не върху масата, а върху войската Махмудъ Шейкетъ паша и неговия щабъ сѣ фактически управници. Турция сѣществува само като военна организация. Единичкия възмож. изходъ би билъ една по годѣма свобода на националнитѣ позволяваща тѣхното економическо развитие, което е обаче несъвмѣстимо съ централистическата и милитаристическата младотурска политика.

Ако Австрия сѣществува като политическа единица, то е защото отговаря на общи економически интереси на сѣставляющитѣ я националности, което не е случая съ Турция. Разрѣшенето на Балканската проблема е далечно и неизвѣстно. Но азъ не виждамъ други изходъ, освѣнъ присѣдинението на Македония къмъ България. Само слѣдъ това не ще има какво да се разрѣшава на Балканитѣ. Санъ Стефанския договоръ, въпреки подбужденията, които го създадоха, разрѣшаваше най справедливо трѣнливиятъ Балкански въпросъ.

Една несправедливостъ.

Научаваме се, че чиновникитѣ при тукашния клонъ на Бѣлг. Народна

Банка биле принуждавани да работятъ и прѣзъ празничнитѣ дни. Това е несправедливо и протязващо. Ако банковата работа е толкова притрупана и не може да се довършва прѣзъ дѣлничнитѣ дни, то началството да иска назначаване допълнителенъ персоналъ а не да дере отъ една овца двѣ кожи.

Кабинета въ оставка.

Завчера президента г. Малиновъ е поднесълъ оставката на кабинета, която е приета отъ Царя. Министерската криза ще бѣде разрѣшена вѣроятно днесъ. Кой ще бѣдатъ наследникитѣ на демократитѣ, това не се знае.

Търси се КРОЯЧКА

специалистка за дамски дрѣхы въ добръ урѣдено и съ всичкитѣ приспособлѣния ателие. Възнаграждение прилично.

За споразумѣние при редакцията. I—5

Продава се 5000 метра

мѣсто съ една кж а отъ 2 стаи, коридоръ, кухня и кладенецъ съ сладка вода за пиене наедно съ овощни дръвчета, въ мѣстността „Рупа“ близо до Евксиноградското шосе и фабриката на А. Г. Кацулиевъ.

За споразумѣние въ редакцията.

Димитръ Маноловъ

МОДЕРЕНЪ КРОЯЧЪ

(срѣщу женската баня на Михалъ Филиповъ.

Приема да изработва разни мѣжки и дѣтски дрѣхы по най модеренъ начинъ, който задоволява и най-изтънчения вкусъ. Цѣни най износни. Посетете и ще се улѣрите.

1—4

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ!

ВЪ РАБОТИЛНИЦАТА

НА

П. Кушевъ & С. Розенщайнъ

улица „Бенковска“, Ташъ-Йолу, до Д. Калояновъ.

се изработватъ по вкуса на всѣкому дамски жакети, тайборни костюми и булски рокли.

За кроежа и чистата изработка гарантираме.

Съ Почитание:

П. КУШЕВЪ & С. РОЗЕНЩАЙНЪ.

2—6

Важно за всѣка домакия.

Гарантирани нови химически бои.

По най-лесенъ, практиченъ и гарантиранъ начинъ се боядисва разни дрехи, рокли, платове, шаеци, преди, пояси и пр. съ **НОВИТЕ ХИМИЧЕСКИ БОИ**, които сѣ пристигнали въ магазина на **Матей Недковъ**, ул. „Царъ Борисъ“, срѣщу бирария „Галата“, Варна. Боядисването става по съвършено опростенъ начинъ и коштува ничтожна цѣна. *Наставления се даватъ безплатно.*

3 10

ВАЖНО ИЗВѢСТІЕ.

Извѣстявамъ на интересующитѣ се младежи въ гр. Варна, че по случай настѣпающитѣ празници съмъ депозиралъ въ ателието си находяща се въ Булевардъ „Мирия-Луиза“, до Всенния клубъ, голѣмо количество

леки и здрави велосипеди за даване подъ наемъ, съ най-износни цѣни.

Сжщо въ ателието ми се намиратъ разни велосипедни части и приемамъ да поправамъ съ най-низки цѣни.

Сжщо имамъ за проданъ едно пияно марка „Роялъ“ здраво и гарантирано.

1—5

Съ почитание: **Ст. П. Станковъ.**

ПРОДАВА СЕ:

Жища съ четири дюгекъ и дворно мѣсто всичко 3 0 кв. м. разположени въ най многочудната частъ на улица „Бенковска“ съ лице 30 м., III та линия съ лице 9.30 м. и IV линия съ 10.65 м. лице.

Даракъ съ чепкалка за влачене и чепкане вѣдна Германска система“ и ермомѣлна английска система.“

При лозя находящи се въ мѣстноститѣ „Кочмаръ“ 2 1/2 декара и „Кованлъкъ“ 8 и 2 1/2 декара.

За свѣдѣние и споразумѣние при П. Стамовъ книжаръ срѣщу Окр. Сѣдъ — Варна или Ст. Стамовъ зѣбенъ лѣнаръ — гр. Добричъ.

Петръ Вергиевъ

Улица „Прѣславска“, Варна.

Награденъ съ златенъ медаль отъ Балканското Изложение въ Лондонъ.

Приема поръчки за изработване на разни дамски, мѣжки и дѣтски ОБУВКИ, отъ най-солидни, елегантни и първокачествени французки материали

Голѣмъ изборъ на готови обува (ръчна работа) тукъ изработени здрави и елегантни.

Само до Великъ-денъ

продавамъ съ слѣдующитѣ намалени цѣни:

Цѣли обува дамски и мѣжки отъ шево I качество 19 лева
отъ боксова кожа I качество. 18 лева

сжщо и дѣтскитѣ обува съ намалени цѣни. 1—5

Забранено е да се чете.

За варненци и посѣтителитѣ на Варна.
ВЪ ОБУЩАРСКАТА РАБОТИЛНИЦА НА

П. А. Шишмановъ, улица „Драгоманъ“, № 9, се изработватъ здрави и елегантни мѣжки, дамски и дѣтски обува отъ материали отъ най-реномирани фабрики. По случай Великенскитѣ празници ми пристигатъ разни цвѣтни кожи за обува. Цѣни влѣтъ отъ всѣка конкуренция. ГОТОВИ обува 10% по-евтина отъ обикновената цѣна. *Мъркитъ се запазватъ.* Съ почитание: **П. А. ШИШМАНОВЪ**

1—?

Печатница „Просвѣта“, Варна.